

วรรณคดีที่เกี่ยวกับข้อ

บุคคลแรกที่ชี้ให้เห็นความสำคัญของการฟังคือ แรกกิน^๑ (Rankin) โดยทำการศึกษารายไดอารี่ (diary) ของกลุ่มตัวอย่างเล็ก ๆ ซึ่งเลือกจากบุคคลทุกอาชีพ จากการศึกษาพบว่า โดยเฉลี่ยแล้วในวันหนึ่งบุคคลใช้เวลาในการอ่าน ร้อยละ ๑๖ เขียน ร้อยละ ๑๕ พูด ร้อยละ ๑๖ และฟังถึงร้อยละ ๘๓ ในทำนองเดียวกัน วิลท์^๒ (Wilt) ได้สังเกตการใช้เวลาเพื่อการฟังของนักเรียนในห้องเรียนจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๕๖๔ คน ในห้องเรียน ๑๔ ห้อง สรุปข้อค้นพบว่า นักเรียนเหล่านี้ใช้เวลาในการฟัง ร้อยละ ๕๔ ในวันหนึ่งๆ และใช้เวลามากกวาดังหนึ่งเพื่อฟังครูสอน ในขณะที่มีครูถึงร้อยละ ๖๑ จัดลำดับให้การอ่านเป็นทักษะทางภาษา (language art skills) ที่สำคัญที่สุดในการสอน และมีครูเพียงร้อยละ ๑๖ จัดลำดับให้การฟังเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด

การศึกษาอื่นเกี่ยวกับความสามารถในการฟังที่ ริชาร์ด เอส แฮมเปิลแมน^๓ (Richard S. Hampleman) ได้ทำการวิจัยไว้ คือ การเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังและความเข้าใจในการอ่านระหว่างนักเรียนชั้น ๔ และชั้น ๖ โดยพิจารณาเกี่ยวกับอายุ

^๑ Robert L. Ebel (edt.) Encyclopedia of Educational Research. 4th ed., London: The Macmillan Company, Collier-Macmillan Limited, 1969. p. 747.

^๒ Ibid., p. 747.

^๓ Richard S. Hampleman. "Comparison of Listening and Reading Ability of Fourth and Sixth Grade Pupils." Thesis Abstract Series: Studies in Education. Bloomington: School of Indiana Uni., 1965. p.p. 167-170.

สมอง อารมณ์ ระวังระดับชั้น ความยากง่ายของข้อทดสอบ ความยาวของข้อทดสอบ และ
 เพศ เครื่องมือที่ใช้ทดสอบความสามารถทางสติปัญญา คือ แกลิฟอร์เนีย เทสต์ ออฟ เมน-
 ทอล มาทิวริตี (California Test of Mental Maturity) ส่วนเครื่องมือที่ใช้ทดสอบ
 ทักษะการฟังและการอ่าน คือ เดอร์เรล-ซุลลิแวน รีดีคิง แอคซีฟเมนท์ เทสต์ ฟอร์ม-
 10 (Durrell - Sullivan Reading Achievement Test - Form A)

ผลการวิจัยพบว่า

๑. นักเรียนชั้น ๖ เข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดีกว่านักเรียนชั้น ๔
๒. ความสามารถของความเข้าใจในการฟังสูงกว่าความสามารถของความ
 เข้าใจในการอ่านทั้งนักเรียนชั้น ๔ ชั้น ๖ นักเรียนหญิงและนักเรียนชาย
๓. ทั้งนักเรียนชั้น ๔ และชั้น ๖ เข้าใจในการฟังข้อทดสอบที่ง่ายดีกว่าข้อ
 ทดสอบที่ยาก
๔. นักเรียนชายเข้าใจข้อทดสอบที่ยากมากกว่านักเรียนหญิง แต่สำหรับข้อนี้
 สรุปเป็นข้อค้นพบไม่ได้รอบเปอร์เซ็นต์ เนื่องจากข้อทดสอบที่ยากอาจบรรจุเรื่องราวที่เด็ก
 ชายสนใจก็ได้
๕. ความยาวของข้อความในข้อทดสอบไม่ทำให้ความสามารถที่จะเข้าใจ
 แตกต่างกัน
๖. อายุสมองที่เพิ่มขึ้นจะช่วยลดความแตกต่างระหว่างความเข้าใจในการ
 ฟังและการอ่าน

สำหรับการค้นคว้าและวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนที่
 มีอยู่ทั่วไปในประเทศไทยมีอยู่หลายราย เช่น ในปี พ.ศ. ๒๕๐๔ กรมวิชาการ^๔ ได้ทำการ
 สํารวจการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนราษฎร์ จังหวัดพระนคร

^๔กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ การสอนภาษาอังกฤษ อนุสารประกอบ
 หลักสูตรประถมศึกษา ชุดที่ ๑ ประโยคประถมศึกษาคอนต้น โครงการพัฒนาการศึกษา ๒๕๐๔

ธนบุรี โดยแบ่งโรงเรียนที่ทำการสำรวจออกเป็น ๓ ประเภท คือ

ประเภทที่ ๑ ประกอบด้วยโรงเรียนขนาดใหญ่ มีครูที่เป็นเจ้าของภาษาอยู่บ้าง ส่วนมากเป็นขององค์การทางศาสนา จัดขึ้นเพื่อเผยแพร่ศาสนาคริสต์เถียน

ประเภทที่ ๒ ประกอบด้วยโรงเรียนขนาดกลางที่ได้รับรองวิทยฐานะมานานพอสมควร เจ้าของ ผู้จัดการและครูสอนภาษาอังกฤษเป็นคนไทยทั้งสิ้น บางแห่งจ้างครูต่างชาติมาสอนพิเศษในชั้นสูง

ประเภทที่ ๓ ประกอบด้วยโรงเรียนขนาดเล็กกว่า ๒ ประเภทแรก ส่วนมากจัดตั้งขึ้นใหม่ เจ้าของ ผู้จัดการและครูเป็นคนไทยทั้งสิ้น

จากการสำรวจพบว่า

๑. สถานที่ ส่วนมากอยู่ในย่านชุมชนหรือย่านที่มีการคมนาคมสะดวกพอใช้ แต่บางโรงเรียนตั้งอยู่ในย่านการค้า มีรถวิ่งสับสน เสียงดัง เป็นเครื่องกีดขวางในการสอน ภาษา ขนาดของห้องเรียนยังไม่เหมาะสมกับจำนวนนักเรียน เนื่องจากจำนวนนักเรียน เพิ่มขึ้น

๒. ครู ส่วนมากยังมีน้อย การปรับปรุงตัวครูเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษมีบ้างบางโอกาสแต่น้อย จำนวนครูไม่ได้สัดส่วนพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน

๓. นักเรียน ส่วนมากมาจากผู้ปกครองชั้นกลาง มีอยู่จำนวนมากที่ผู้ปกครองไม่สามารถควบคุมการเรียนภาษาอังกฤษที่บ้าน ในส่วนตัวนักเรียนมีทั้งชอบเรียนและไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษด้วยเหตุผลต่างกัน

๔. วิธีสอนและอุปกรณ์การสอน มุ่งให้อ่านออกเขียนได้ ส่วนใหญ่ให้นักเรียนอ่าน-เขียนตัวอักษร ทั้งพยัญชนะและสระให้ได้เสียก่อนแล้วจึงผสมเป็นคำและประโยค ยังแยกวิชาเรียนเป็นชั่วโมง เช่น อ่าน คัด เขียน แปล ไวยากรณ์และสนทนา การสอนมุ่งให้นักเรียนท่องจำเป็นส่วนใหญ่ กิจกรรมและอุปกรณ์ยังมีน้อย

๕. หนังสือแบบเรียนและแบบฝึกหัด บิดคือนักกว่าต้องมีหนังสือเรียน เช่นเดียวกับตำราไวยากรณ์ หรือหนังสือแบบเรียนส่วนมากสั่งมาจากต่างประเทศ ส่วนแบบฝึกหัดยังมีน้อย

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ศรีเวิน แก้วกังวาล^๕ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "การศึกษาและเปรียบเทียบความรู้พื้นฐานของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ปี ๒๕๐๔" มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาหลักการที่ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษได้ผลดี และเปรียบเทียบความรู้พื้นฐานของผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ โดยสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานี้ สร้างข้อทดสอบเพื่อใช้วัดความรู้พื้นฐานของนักเรียนและสร้างแบบสอบถามเพื่อทราบตัวการที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยทำการทดสอบและแจกแบบสอบถามแก่ตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จากโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนสาธิต รวม ๒๗๖ คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

๑. นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษจะเรียนได้ผลดี ถ้าดำเนินการเรียนการสอนคล้ายคลึงกับการเรียนการสอนภาษาเดิมมากที่สุด

๒. ความรู้พื้นฐานของนักเรียน (คัดลอกจากข้อทดสอบ) อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ ๖๔.๖๒ ต่ำกว่าปานกลาง ร้อยละ ๑๕.๐๗ และสูงกว่าปานกลาง ร้อยละ ๒๐.๒๔

๓. นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเร็ว (เริ่มเรียนก่อนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕) เรียนได้ดีกว่านักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษช้า

๔. เหตุผลที่นักเรียนชอบเรียนภาษาอังกฤษเรียงลำดับตามความสำคัญจากมากไปหาน้อยคือ เห็นว่ามีประโยชน์ จำเป็น ได้อาชีพดี ไพเราะ เพลิดเพลิน ฯลฯ ส่วนสาเหตุที่ไม่ชอบเรียนเพราะเห็นว่า ไวยากรณ์ คัพท์ และตัวสะกดยาก แบบฝึกหัดมาก ครุสอนไม่ดี ไม่ค่อยได้พูด ฯลฯ

^๕ศรีเวิน แก้วกังวาล "การศึกษาและเปรียบเทียบพื้นฐานของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ปี ๒๕๐๔" วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๕.

ปีต่อมา วัชรินทร์ ป้อมจักรศิลป์ ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษในระยะเริ่มต้นโดยใช้ห้องปฏิบัติการภาษากับผลการเรียนในห้องเรียนธรรมดาทั่วบางประชากรที่นักเรียนโรงเรียนสายน้ำทิพย์ซึ่งเรียนเฉพาะในห้องเรียน สัปดาห์ละ ๕ ชั่วโมง เป็นกลุ่มควบคุม และนักเรียนโรงเรียนวัดอมรินทร์ ซึ่งเรียนในห้องเรียน สัปดาห์ละ ๔ ชั่วโมง และห้องปฏิบัติการภาษาอังกฤษอีกสัปดาห์ละ ๑ ชั่วโมง เป็นกลุ่มทดลอง แต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนชาย ๓๕ คน หญิง ๒๕ คน ข้อทดสอบเตรียมจากเนื้อหาในหนังสือ ออกสฟอร์ด อิงลิช คอर्स พอร์ ไทยแลนด์ เล่ม ๑ (The Oxford English Course for Thailand Book One) การทดสอบทดสอบทักษะทั้ง ๔ ด้าน คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ สรุปข้อค้นพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนทั้งในห้องเรียนและห้องปฏิบัติการภาษามีผลสัมฤทธิ์ในทักษะการอ่านสูงกว่า กลุ่มที่ไม่ได้ใช้ห้องปฏิบัติการภาษาบางส่วนมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนทักษะการฟัง พูด และเขียนนั้นกลุ่มที่เรียนในห้องปฏิบัติการภาษาคงมีความสามารถไม่แตกต่างจากกลุ่มที่ไม่ได้ใช้ห้องปฏิบัติการภาษา มีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาต่อการฟังของนักเรียนไทยก็มีผู้รวบรวมไว้บ้าง เช่น เอ็ดเวิร์ด เอ็ม แอนโทนี^๖ (Edward M. Anthony) ได้ทำการทดสอบการฟังเสียงภาษาอังกฤษ (เฉพาะเสียงสระ) ของนักเรียนฝึกหัดครูจำนวน ๑๓๕ คน จากสถาบันฝึกหัดครู ๒ แห่งในจังหวัดพระนคร เมื่อวิเคราะห์คำตอบจากการทดสอบ

วัชรินทร์ ป้อมจักรศิลป์ "การเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษในระยะเริ่มต้นโดยใช้ห้องปฏิบัติการภาษากับผลการเรียนโดยวิธีสอนในห้องเรียนธรรมดา" วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๐.

^๖Edward M. Anthony, A Teachers' Handbook of Thai Students' English Pronunciation Difficulties. Bangkok: S. Silpa Press Co., 1956. pp. 23-25.

สอม โดยคิดค่าตอบ เป็นร้อยละ ปรากฏว่า เสียงที่นักเรียนตอบผิดมากที่สุดคือ

เสียง /u/ - /o/	ตอบผิดร้อยละ	๕๓
เสียง /u/ - /u/	ตอบผิดร้อยละ	๓๕
เสียง /ɔ/ - /ɔ/	ตอบผิดร้อยละ	๔๑
เสียง /r/ - /r/	ตอบผิดร้อยละ	๔๑

สำหรับสอง ข้อแรกที่มีผู้ตอบผิดมากที่สุดจะ เนื่องมาจากเสียงสระในข้อนี้ตามกับพยัญชนะที่ไม่ได้ใส่ในตำแหน่งท้ายของคำในภาษาไทยคือ /r/

ต่อมา สยมพร อ่ำพล^๔ ทำการสำรวจความสามารถในการฟังเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โดยสร้างข้อทดสอบประกอบด้วยคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทย ๑๖๐ คำ มีทั้งเสียงสระและพยัญชนะ จัดคำเป็นแบบสามแถว ยันทักข้อทดสอบลงในเทปบันทึกเสียง แล้วนำไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างทั้งชายและหญิงจำนวน ๔๐๐ คน จากโรงเรียนรัฐบาล ๔ แห่ง ในจังหวัดพระนคร การทดสอบแบ่ง เป็นกลุ่ม กลุ่มละ ๒๕-๓๐ คน ให้ตอบลงในกระดาษคำตอบเป็นรายบุคคล เมื่อนำคำตอบแต่ละข้อมาคิดเป็นร้อยละ ปรากฏว่า เสียงที่เป็นปัญหาต่อการฟังของนักเรียนมากที่สุดเฉพาะเสียงพยัญชนะ เรียงลำดับจากคำผิดมากที่สุดลงไปคือ /-n/ - /-l/*, /t/ - /θ/, /ʃ/ - /d/, /-g/ - /-k/, /-st/ - /-t/, /-s/ - /-t/, /s/ - /z/, /-f/ - /-v/. เสียงเหล่านี้มีจำนวนคนที่ตอบผิดเกินร้อยละ ๓๕

^๔สยมพร อ่ำพล "การสำรวจความสามารถในการฟังเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑" วิทยานิพนธ์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๕.

* เครื่องหมาย - ที่อยู่บนหน่วยเสียง หมายความว่าหน่วยเสียงนั้นอยู่ในตำแหน่งท้ายของคำ ถ้าอยู่ข้างหลัง หมายความว่าหน่วยเสียงนั้นอยู่ในตำแหน่งต้นของคำ.

ในปีเดียวกันนั้น นันทนา เจริญพจน์^{๑๘} และ บุณน้อย มหานนท์^{๑๙} ได้ทำการสำรวจความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และปีที่ ๓ ตามลำดับ โดยดำเนินการวิจัยหาคำเองเดียวกับ สยมพร อ่ำพล ผลปรากฏว่าเสียงที่มีผู้ตอบผิดเกินร้อยละ ๒๐ คือ /-f/ - /-tʃ/, /-l/ - /-ld/, /s-/ - /θ-/ , /-ks/ - /sk/, /-s/ - /-st/, /-n/ - /-nd/, /l-/ - /r-/, /-s/ - /z/, /d-/ - /ʒ-/ และ /w-/ - /v-/

จากข้อค้นพบเหล่านี้สรุปได้ว่าเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทยหรือเสียงที่มีในภาษาไทยแต่ไม่ได้ใช้ในตำแหน่งเดียวกับภาษาอังกฤษ เป็นปัญหาต่อการฟังของผู้เรียนเป็นอย่างมาก แม้ว่าผู้เรียนจะผ่านการเรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว ๓ ปีเป็นบางส่วนก็ตาม

จากรายงานการวิจัยที่กล่าวมาแล้วอย่างย่อ ๆ จะเห็นได้ว่า การค้นคว้าเกี่ยวกับการฟังเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังอยู่ในวงแคบ กล่าวคือเพียงวิเคราะห์เสียงสระและพยัญชนะที่เป็นปัญหาต่อการฟังของนักเรียนไทย หามatching เลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของโรงเรียนที่นำมาเป็นตัวอย่างในการวิจัยไม่ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบแต่อย่างใด ในการวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยได้อาศัยแนวทางที่ผู้เขียนได้ทำไว้แล้ว เป็นมันัทฐาน แต่ได้ปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยใช้สถิติเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นความแตกต่างระหว่างการมีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษหรือไม่มีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลก็ได้ผ่านการวิเคราะห์และปรับปรุงจนนับว่าเชื่อถือได้ ทั้งยังบรรจุเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยและช่วงความสนใจของกลุ่มตัวอย่าง

^{๑๘} นันทนา เจริญพจน์ "การสำรวจความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒" วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๕.

^{๑๙} บุณน้อย มหานนท์ "การสำรวจความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓" วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๕.